

Asztalos tanulók szakmai beszámolója

A németországi szakmai gyakorlatunkat a Knaus-Tabbertnél töltöttük. A Knaus-Tabbert GmbH-nak Németországban, Jandelsbrunnban van a székhelye, Magyarországon is van leányvállalata, Nagyorosziban. A vállalat Európa egyik vezető szabadidő autó gyártója, lakókocsikat és lakóautókat készítenek.

Amikor jelentkezünk a programra az iskolában tanító tanárok is rábeszéltek minket, mert volt már korábban sikeres Erasmus+ pályázat, aminek keretében voltak már ösztöndíjasok a cégnél és ők jól érezték magukat.

Az első napon reggel együtt sétáltunk ki a városi buszmegállóba, mert kerestük azt a járatot, ami Waldkirchenből Jandelsbrunnba vitt volna minket. Sajnos kiderült, hogy szeptember elején törölték a helyi és a helyközi járatokat, úgyhogy valami megoldást kellett keresni arra, hogy hogyan jutunk el a kb. 10 km-re lévő településre. A kísérő tanárnő felhívta a vállalatot, ahol készségesen azt válaszolták, hogy elküldenek egy autót értünk. Legnagyobb meglepetésünkre kiszállt egy fiatal srác az érkező autóból jó napot kívánt mindenkinek, magyarul!!!! Kiderült, hogy Pécsről származik, a családjával már jó pár éve kinn élnek, és a Knaus-nál dolgozik. Nagyon megkönnyebbültünk, mert be kell vallanunk, hogy amikor rádöbentünk arra, hogy minden nap nekünk kell majd buszozni, egyedül, bizony megijedtünk mind a ketten.

A fiút Ferdinándnak hívják, és sokat köszönhetünk neki. Ettől a perctől kezdve része lett a mindennapjainknak, de nemcsak velünk lett jóba, hanem az egész társasággal is, sokat segített a kísérő tanárnőknak, elsősorban hasznos információkkal, bár ő nem Waldkirchenben lakott, de ott járt iskolába – abba a középiskolába, amellyel a partnerkapcsolatunk volt – és jól ismerte a várost és a környéket.

A vállalatnál nagy könnyebbség volt, hogy vele mentünk be, első nap bemutatott minket, sokat segített a nyelvi nehézségek leküzdésében. Ezután megmutatták a munkahelyeinket, elmagyarázták, hogy mi lesz a dolgunk az első héten. Egy olyan szalag mellé osztottak be minket, ahol a lakóautók és lakókocsik belső felszerelése történik. Konyharészt, zuhanyfülkét, ágyat, polcokat, belső szekrényeket, padokat és asztalt kell beépíteni a kocsikba és ezen a soron találtak nekünk feladatot. Kisszekrényeket raktunk össze és konyhapultokat.

Az első hét még elég nehéz volt, tartottunk attól, hogy nem jól értelmezzük a feladatot, és nem mindegyik szerszám volt ismerős, meg különbenis, minden szerszámot meg kell tanulni használni. Az ott dolgozó emberek is minden nap ugyanabban a posztban voltak – legalábbis, amíg mi odajártunk – ezért a mi feladataink sem sokat változtak a négy hét során. Ezt mindketten úgy nyugtáztuk, hogy biztosan meg vannak velünk elégedve. De ezt szóban is a tudomásunkra hozták, meg azt is, ha valami nem ment olyan jól.

A többiekhez képest királyi helyünk volt, mert a vállalatnál étkezhettünk minden nap kétszer, és még fizetni sem kellett érte. A vállalati étkezde szép, tágas és általában svédasztalos kínálat volt, azt ehettünk, ami megtetszett.

Szerencsénkre Ferdinánd minden reggel bejött értünk a panzióba, mert amúgy is útba esett neki, és minden nap haza is vitt minket. Amikor iskolába ment, akkor is megszervezte, hogy egy jó barátja, aki a vállalatánál dolgozik, megoldja a szállításunkat, mivel a buszközlekedés még mindig nem állt helyre. Meg is kérdeztünk, hogy ez nem zavarja az embereket. Erre az volt a válasz, hogy itt mindenkinek autója van, és azzal jár dolgozni, és ez valóban így is van, mert a bejárat előtti hatalmas, céges parkoló mindig tele volt.

Sokat tanultunk a négyhetes szakmai gyakorlaton. Új ismereteket is szereztünk a gyártási eljárásokat illetően, de belenézhattünk egy valóban profin működő német vállalat mindennapjaiba is. Mivel a munkahelyen német vezetőhöz lettünk beosztva, a német tudásunkat is próbára tették, hiszen Ferdinánd nem állhatott mindig mellettünk és nem is állt, hiszen neki a Knaus a munkahelye volt, ahol a saját feladatait kellett teljesítenie.

Jól éreztük magunkat, az egyetlen probléma a korai kelés volt, hiszen negyed 7 körül már jött értünk az autó, és ha belegondolunk abba, hogy busszal ez még korábban lett volna, már nem is olyan korai.

Izeli Krisztián 10. D

Palkó Máté 10. D

